

– Е! Не се плаши! Ягене имаш ли?

– Имам.

– Слушай! Ето какво ще ти кажа. Без тези кучета дори няма да спиш. Без тях няма и да ядеш.

И му дал кучета. Те тръгнали по него. И Вълкът дошъл. Търсел как да го изяде. Ама от кучетата се плашел. Легне ли си вътре, и кучетата са вътре. Храни ли се, кучетата са под масата. Навсякъде. Най-накрая се оженил. Взел едно момиче. То му рекло:

– Хората ти се смеят. Казват, че си кучкар.

Казала му това, за да излъже момъка да ги върне, че да го изяде. Тя била самият Вълк, престорил се на момиче.

– Абе, рома! Защо постоянно си с тези кучета?

Той не ѝ признавал. Рекъл ѝ:

– Не е твоя работа да се разправяш с кучетата ми. Това си е моя работа.

Отишъл да оре. Взел, че затворил кучетата.

– Е! Ми сега?

По-голямото куче рекло:

– Абе, нашият господар ни върза и отиде на нивата. Вълкът ще го изяде. Хайде да идем и ние.

– Нека му изяде единия Вол, тогава.

Какво ли да изяде? Бил гладен, натиснал единия Вол и го изял. Захванал се с Втория.

Кучето отново рекло:

– Изял е вече единия Вол, сега е хванал другия. Хайде да вървим.

Другото пък рекло:

– Няма пък да ходим. Защо – рекло – ни върза тук?

Добре, ама Вълкът изял и другия Вол и кучето пак рекло:

– Ето! Изяде вече и Втория Вол.

Пра-а-ас! Скъсали синджирите. Бап – там. Хванали Вълка, направили го на парчета. Изяли го. Момчето се освободило.

Да, ама се минало време и отишло пак да оре. Но нали останали кокали от Вълка, а то оряло босо – какво се боднало там, пагнало на място и умряло.

От Вълк му било писано, от Вълк умряло.

